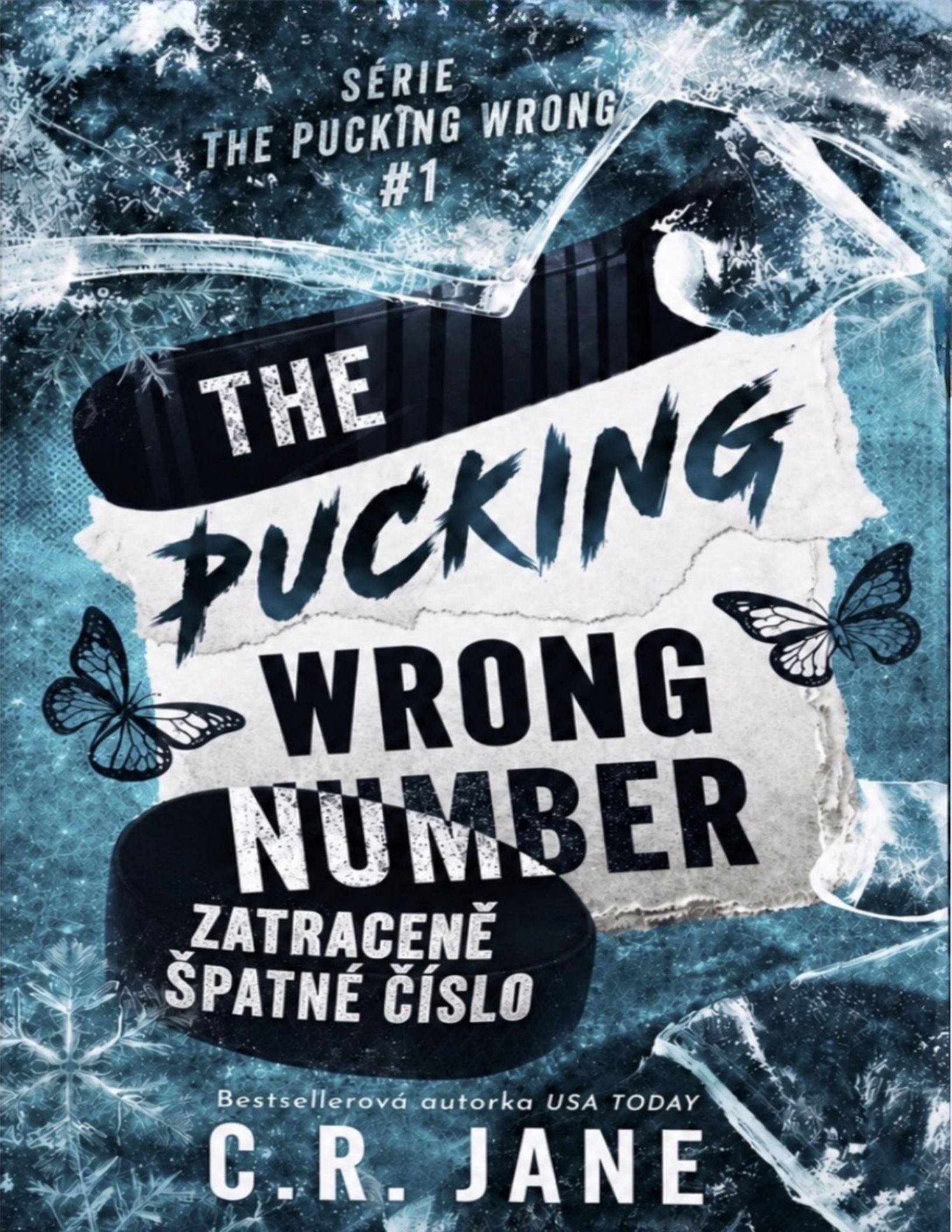
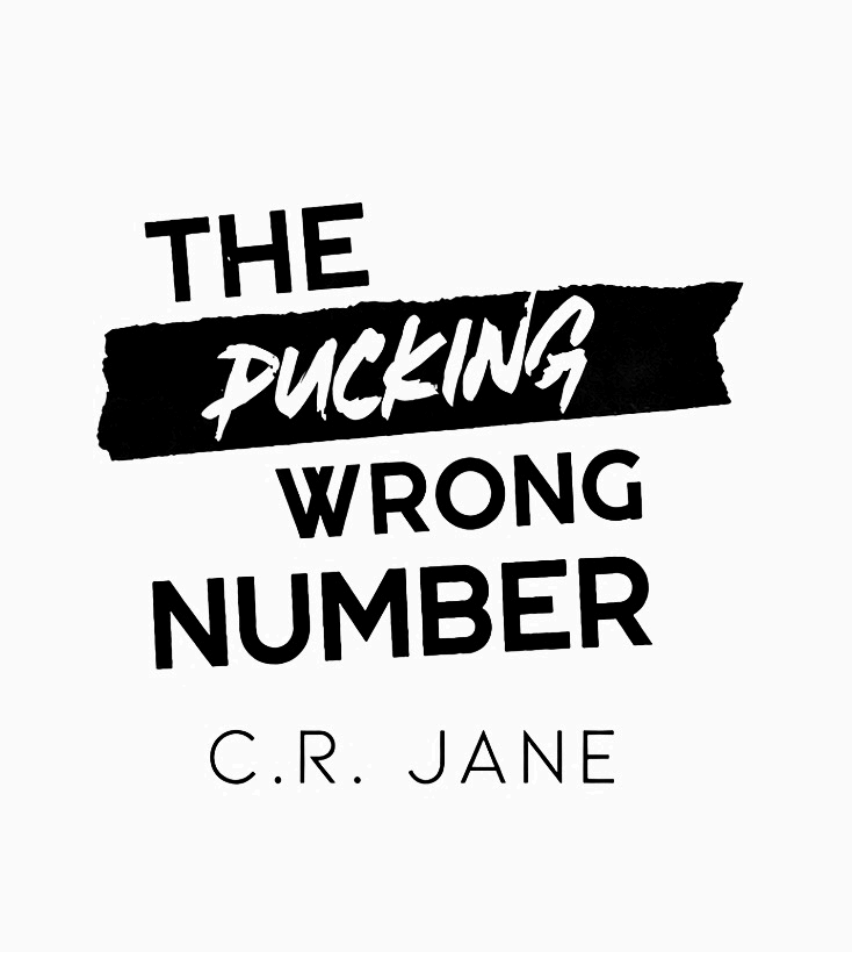

SÉRIE
THE PUCKING WRONG
#1
THE PUCKING WRONG NUMBER
ZATRACENĚ
ŠPATNÉ ČÍSLO
Bestsellerová autorka USA TODAY
C. R. JANE

DALLAS
KNIGHTS
13

Údaje o vydání: Poprvé vydáno ve Velké Británii v roce 2024 nakladatelstvím Hodder & Stoughton Limited (společnost skupiny Hachette UK).
Zástupce pro EHP: Hachette Ireland, Dublin 15, Irsko.
Autorská práva: Copyright © C.R. Jane 2023, práva autorky byla uplatněna v souladu se zákonem o autorských právech, vzorech a patentech z roku 1988.
Ilustrace: Ilustroval Nguyen Van Do.
Právní doložka: Platí standardní nakladatelské podmínky vyhrazující si všechna práva (zákaz neoprávněné reprodukce, šíření či změn vazby). Všechny postavy jsou fiktivní.
Katalogizace: Záznam katalogu CIP je k dispozici v Britské knihovně.
Ekologická politika: Vydáno na přírodním, obnovitelném a recyklovatelném papíru pocházejícím z lesů obhospodařovaných udržitelným způsobem.
Adresa licencovaného nakladatelství: Hodder & Stoughton Limited, Carmelite House, 50 Victoria Embankment, Londýn EC4Y 0DZ (www.hodder.co.uk).

Zatraceně špatné číslo

#1

Série The Pucking wrong

Brno, 2026
© SOLIS nakladatelství

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis, Příkop 4, Brno 602 00
na základě udělené licence Hodder & Stoughton Limited

web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou knihu v českém překladu, v edici SOLIS
první telektronické vydání.

Autor © C.R.Jane

Překlad: Jiří Ullbrich, Zuzana Fořtová
Korektura, redakce a sazba:
Lucie Zubalíková, Kristýna Tichá, Sabina Novotná

Obálka: Polsko, zakoupeno u Wydavatelstvo KDW
Úprava a ostatní grafické prvky: JPolc design

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez
výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-88568-38-4 epub
978-80-88568-39-1 PDF

Od stejné autorky C.R. Jane

Série
The Pucking Wrong
The Pucking Wrong Number
The Pucking Wrong Guy
The Pucking Wrong Date
The Pucking Wrong Man

O autorce

Holka z Texasu, která teď žije v Utahu. Jsem manželka, matka, právnička a nově také autorka.

Moje příběhy mi už roky poletují hlavou a je pro mě obrovská úleva, že jsem je konečně dostala na papír. Jsem velká fanynka týmu Dallas Cowboys a nejčastěji poslouchám Taylor Swift a hip hop… nelžete a netvrďte, že vy taky ne.

Láska ke čtení mě provází nejspíš už od mých tří let a bylo jen přirozené, že jsem začala tvořit vlastní světy, když jsem se tak často ztrácela v těch ostatních.

Mám ráda hrdinky, které musí projít vývojem, aby se z nich staly pořádné drsňačky, šťastné konce a oddané (a sexy) mužské postavy, ze kterých se vám podlamují kolena. Jestli to máte stejně, myslím, že z nás budou kamarádky.

Navštivte facebookovou stránku C.R. Fated Realm, kde najdete novinky, a přihlaste se k odběru novinek na:

www.crjanebooks.com,

abyste měli přehled o nově vydaných knihách, dozvěděli se náhodná fakta o ní a získali přístup k různým úhlům pohledu jejích postav.

Anotace

Jedna zpráva poslaná na špatné číslo… moje číslo… a všechno se změnilo.
Nechce mi říct svoje příjmení a možná to by pro mě mělo být dostatečné varování. Jenže když jsem v novém městě úplně sama a sotva zvládám platit účty, jeho zprávy jsou jediným záchranným lanem, kterého se zoufale držím.
Ale kdybych věděla, že mi ty zprávy posílá právě Lincoln Daniels – jedna z největších hokejových hvězd -, nikdy bych mu neodepsala.
Teď se mě snaží získat. Tvrdí, že je mnou posedlý.
Chce, abych nosila číslo jeho dresu… už navždy.
Otázkou je… zůstane pro mě pořád jen tím špatným číslem, nebo mi tenhle hokejový bůh dokáže, že je ten pravý?

Pro S–

Jediný člověk, jehož lásku jsem kdy potřebovala… jsi byl ty.

Poděkování:

Tuhle knihu jsem potřebovala napsat. Potřebovala jsem se nechat vést inspirací, když přišla. Potřebovala jsem se bavit. A bavila jsem se.

Lincoln je můj dokonalý knižní přítel – kdyby to někoho z vás zajímalo. Je ztělesněním všeho, co miluji na hrdinech… i na padouších. Díky této knize jsem se znovu zamilovala do psaní.

Doufám, že si tuhle knihu zamilujete stejně jako já. *Několik poděkování patří*… Mým beta čtenářkám Anně, Crystal, Samanthě, Blair a April – děkuji, že jste se zapojily a věnovaly Lincolnovi a Monroe svou lásku i úsilí.

Už tááááák dlouho jste mojí oporou. Znamená to pro mě celý svět. Jasmine, mé editorce, pracujeme spolu už nějakou dobu a každým dnem jsem za tebe vděčnější. Děkuji ti.Summer: Děkuji za to, že mě miluješ i přesto, že ve svých textech používám slova jako „just“, „that“ a „beginning to“. Miluju tvoje úsilí, tvůj pohled na věc… a tebe. Mé osobní asistentce a nejlepší kamarádce Caitlin – jsi jediný člověk, který by mě dokázal přimět vkládat do knih odkazy na Paula Rudda. Miluju tě.

A vám, čtenářům, kteří plníte všechny moje sny – je pro mě výsadou, že pro vás můžu psát tato slova, a nikdy vás nebudu brát jako samozřejmost.

Moji drazí rebelové s rudými vlajkami,

Píšu vám to proto, že vstoupit do světa Dallas Knights znamená smířit se s faktem, že nejlepší knižní přátelé často přicházejí s několika červenými vlajkami – nebo s pořádnou hromadou červených vlajek, pokud mluvíme o Lincolnu Danielsovi.

Když jsem asi po desáté – dobře, po sté – poslouchala písničku „Mastermind“ od T. Swift, začala jsem snít o postavě, která by pro svou dívku udělala cokoliv… a tím myslím *cokoliv*. O postavě, která dokáže v zákulisí zmanipulovat úplně všechno, aby dosáhla toho, co chce. O postavě, která je zároveň padouchem i hrdinou.

Zatímco na tenhle typ postav jsme zvyklí v příbězích typu od nepřátel k lásce, já chtěla, aby Lincoln byl pravým opakem. Všechny páry v sérii jsou spřízněné duše nejvyššího kalibru, ale tragická minulost hrdinek je někdy dělá trochu tvrdohlavými, když mají přijmout všechnu tu lásku, kterou jim jejich hokejoví krasavci chtějí dát.

Naštěstí jsou Lincoln a zbytek kluků ochotní zasáhnout a za každou cenu se postarat o to, aby se dočkali svého šťastného konce.

Za ta léta jsem zjistila, že ty nejlepší milostné příběhy se často ukrývají ve stínech. Bývají chaotické a komplikované. A právě proto jsou dokonalé.

Vítejte ve světě Dallas Knights, a i když vám teď říkám rebelové s rudými vlajkami, na konci knihy možná zjistíte, že ty rudé vlajky… vypadají vlastně trochu zeleně.

Playlist

Mastermind – Taylor Swift

Hurt – Johnny Cash

Chasing Cars – Ryan Waters Band

Bloody Valentine (Acoustic) – Machine Gun Kelly a Travis Barker

Young & Beautiful – Lana Del Rey

Eyes Closed – Ed Sheeran

Pretty Heart – Parker McCollum

The Most Beautiful Things – Tenille Townes

All Eyes On Me – Bo Burnham

Never On the Day You Leave – John Mayer

Vulnerable – Selena Gomez

Turning Tables – Adele

Someday – OneRepublic

Anti-Hero – Taylor Swift

Dallas Knights Soupiska týmu

Hráč	Číslo	Pozice
Lincoln Daniels, kapitán	#13	Centr
Ari Lancaster, kapitán	#24	Obránce
Nick Dalton, kapitán	#33	Pravé křídlo
Cas Peters	#42	Obránce
Ky Jones	#18	Levé křídlo
Ed Fredericks	#22	Obránce
Tyson Bender	#1	Brankář
Sam Harkness	#2	Brankář
Nick Angelo	#12	Obránce
Alexei Ivanov	#10	Centr
Matty Clifton	#5	Obránce
Cam Larsson	#25	Levé křídlo
Kel Marsten	#26	Obránce
Dex Marsden	#8	Centr
Alexander Portiere	#11	Pravé křídlo
Dalton Jacobs	#42	Brankář
Colt Johns	#18	Křídlo
Daniel Stubbs	#60	Křídlo
Alex Turner	#53	Centr
Porters Mast	#6	Obránce
Logan Edwards	#9	Obránce
Clark Dobbins	#16	Křídlo
Kyle Netherland	#20	Obránce

Trenéři

- **Tim Porter** – hlavní trenér
- **Collier Watts** – asistent trenéra

- **Vance Connolly** – asistent trenéra
- **Charley Hammond** – asistent trenéra

Přečtěte si, prosím...

Mějte na paměti, že se jedná o dark romanci, a jako taková obsahuje věci, které můžou u některých vyvolat negativní reakce. Prvky tohoto příběhu jsou čistá fantazie a neměly by být v reálném životě vnímány jako přijatelné chování.

Naše hlavní mužská postava je majetnická, obsesivní a má tu správnou barvu rudé pro všechny, vás rebely s rudými vlajkami. V tom, co je Lincoln Daniels ochoten udělat pro získání své dívky, není ani stopa po růžové.

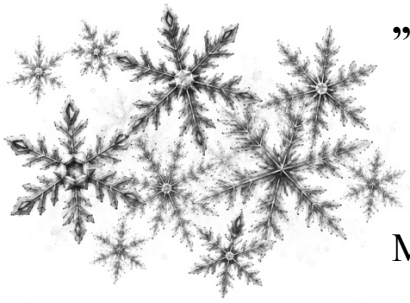
Varování před potenciálně citlivým obsahem v této knize zahrnují stalking, některé scény s pochybným souhlasem (ale Monroe je nakonec vždy velmi ochotnou účastnicí), manipulaci, somnofilii, temnou posedlost a sex. Neobjevuje se zde žádný harém, nevěra ani sdílení partnera. Lincoln Daniels má oči pouze pro ni.

Připravte se na vstup do světa Dallas Knights...
byli jste varováni.

PROLOG

MONROE

„**M**onroe, ty moje krásná holčičko,“ zamumlá máma z pohovky. Zírá do stropu, a i když říká moje jméno, vím, že nemluví ke mně. Nebo alespoň ne ke mně, která po ní drhne z podlahy skvrnu od zvratků.

Mluví ke mně, jako by se zasekla v minulosti, nebo kam ji mozek zase zavedl, ostatně jako pokaždé, když je sjetá.

Někdo klepe na dveře a já se na ně vyděšeně podívám. Strach mi sevře žaludek, protože vím, kdo je za nimi. Jeden z jejích „zákazníků“, jak jim říká máma.

Nejsem si jistá, jestli vůbec slyšela zaklepání. Dveře se otevřou, aniž by jedna z nás něco řekla. Vchází zpocený muž s bledou tváří.

Už jsem ho u nás jednou nebo dvakrát viděla. Má růžové líce a břicho, které mu vyčnívá přes džíny. Připomíná mi perverzního Santa Clause – ne že bych v něj ještě věřila, k nám na Štědrý den nikdy nezavítal.

Mužovy oči se lesknou, když na mě zírá, ale pak máma podivně zasténá a jeho pozornost se přesune k ní.

„Roxanne,“ říká zpěvavým hlasem, zatímco se k ní blíží.

Chci něco namítnout. Cokoli. Říct mu, že máma není ve stavu, aby přijímala návštěvy, ale vím, že to nemá smysl. Kromě toho by na mě byla máma později naštvaná, protože by přišla o peníze na svou dávku.

Odcházím do jediné ložnice v bytě a zamykám za sebou dveře. S mámou sice sdílíme jednu místnost, ale ona se většinou nedostane dál než na gauč.

Jen co se začnou opět ozývat ty odporné zvuky, které jsem se naučila nenávidět, zapínám rádio a snažím se je tak přehlušit.

Upadám do neklidného spánku. Ve snech mě pronásleduje obraz normální matky, jak se o mě stará víc než o to, aby unikla životu, který sama vytvořila.

Probudím se s trhnutím. Panika mi zamlžuje okraje místnosti, dokud nepřesvědčím svůj mozek, že je všechno v pořádku.

Až na to, že není. Je tu takové ticho. Až příliš velké ticho.

Připlížím se ke dveřím a přitisknu na ně ucho ve snaze něco zaslechnout, ale neslyším vůbec nic.

Pomalu otevírám dveře a nakukuji do obýváku. Nezahlédnu v něm stopu ani po tom muži, ani po své matce. Myslím si, že je vzduch čistý, a vycházím ze svého pokoje, ale prudce se zastavím, když vidím svou matku ležet na zemi u hlavních dveří s louží zelené tekutiny u obličeje.

Povzdechnu si a přemýšlím o úklidu, který mě zase čeká. Jak já tyhle chlapy nesnáším! Rozebírali si ji kousek po kousku, až z ní nezůstalo vůbec nic.

Když k ní s hadrem a kbelíkem přistoupím blíž, všimnu si, že se třese, po tvářích jí tečou slzy, ale co mě doslova vyděsí, je barva její kůže. Takhle nepřirozeně šedou jsem ji totiž ještě nikdy neviděla.

„Mami," zašeptám a natáhnu ruku, abych se dotkla jejího obličeje, ale ucuknu. Je ledově studená. Vyleká mě, když nečekaně otevře oči. Jsou podlité krví víc než obvykle.

Prsty mi zaryje do košile a zoufale si mě přitáhne blíž k sobě. Má pohmožděný a zakrvácený ret. Ten parchant musel být hrubý.

„Nenech, aby ti vzal…" mumlá nesrozumitelně.

„Mami?" ptám se s obavami v hlase.

„Nedovol… nikomu… aby ti ukradl srdce," vydechne. „Nenech ho…"

Její slova utichají a hrudník se jí zvedne s jedním velkým nádechem… než úplně ztuhne.

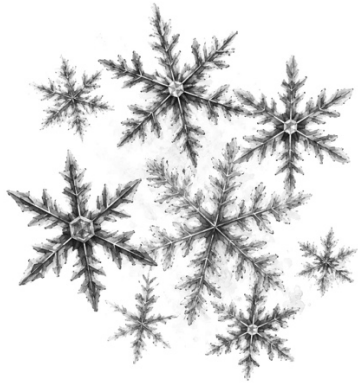
„Mami!" vzlykám a opakovaně s ní třesu.

Ona ale mlčí. Její život pohasl jako plamen ve tmě.

A já jsem úplně sama, s jejími posledními slovy, která mi navždy zní v uších.

KAPITOLA 1

MONROE

Seděla jsem na okraji postele, zírala z okna do tmavé, zdánlivě bezhvězdné oblohy a svobodu jsem měla takřka nadosah ruky.

Osmnáct.

Na tyhle narozeniny… na tenhle okamžik jsem čekala celý svůj život. Myšlenka, že konečně budu moci opustit toto místo a začít žít podle svých představ, mi pomáhala přečkat každý den.

Věděla jsem, že až odejdu, budu to mít těžké, ale brigáda v obchodě s potravinami mi pomohla našetřit aspoň nějaké úspory. Chtěla jsem něco dokázat a byla jsem odhodlaná pro to udělat cokoli. Už jsem totiž nechtěla být tou prázdnou schránkou, kterou ze mě matčina smrt udělala.

Hned druhý den po matčině smrti jsem se dostala do pěstounské péče. Bylo mi v té době deset let.

Nenašel se nikdo, kdo by si mě chtěl adoptovat. Všichni stáli jen o miminka. Prošla jsem tak snad stovkou různých domovů, ale v tomto se mi podařilo zůstat nejdéle.

Bohužel.

Moji pěstouni, pan a paní Detweilerovi a jejich syn Ripley, se zpočátku zdáli být milí, ale postupem času se věci změnily.

Teď byli jiní.

Paní Detweilerová, Marie, mě začala považovat za svou služku. Nevadilo mi pomáhat, ale když po každém jídle vstali a nechali mě všechno uklidit – stejně jako dělat veškeré ostatní domácí práce – bylo toho na mě příliš.

Jednoho dne, doufejme v blízké budoucnosti, už nikdy nebudu čistit záchod někoho jiného. Zatímco fyzickou práci bych ještě měsíc zvládla, hlavním problémem se stal pan Detweiler, Todd. Jeho chování bylo čím dál tím děsivější. Z jeho odporných, chtivých pohledů se mi dělalo špatně. Všechno, co mi říkal, bylo plné dvojsmyslů a narážek.

Začal o mých narozeninách mluvit častěji, jako by pro něj znamenaly něco úplně jiného než pro mě. Já v nich totiž viděla svobodu. Nejsem si jistá, zda

někomu z nich vůbec došlo, že po tom dni budu moci odejít. Moje narozeniny i maturita byly ve stejném týdnu.

Perfektní načasování.

Jen jsem doufala, že se dokáže ovládnout a nezačne mě obtěžovat svými doteky dřív, než stihnu odejít.

Někomu se může zdát, že maturita není nic zvláštního, ale pro mě znamenala *všechno*.

Ripley byl v pohodě, řekla bych. Většinou ho nic nezajímalo, ale aspoň byl neškodný. Když jsme se ocitli ve stejné místnosti, přehlížel mě, jako bych vlastně vůbec neexistovala. A možná jsem pro něj opravdu neexistovala.

Dokud měl každý den ustlanou postel, jídlo na stole a toaletní papír na utření zadku, bylo mu všechno ostatní jedno. Veškerou pozornost věnoval videohrám a svět kolem sebe takřka nevnímal.

Podívala jsem se na hodiny. Bylo šestnáct padesát pět, čas začít připravovat večeři, než se pan Detweiler vrátí z práce. Povzdechla jsem si, mimoděk uhladila vybledlou deku, kterou paní Detweilerová přinesla domů bůhví odkud, a vydala se dolů do kuchyně.

Třípokojový bungalov se nacházel v docela dobré čtvrti. Byl hezčí než jiná místa, kde jsem bydlela, ale brzy jsem zjistila, že na tom vlastně tolik nezáleží. Mnohem důležitější jsou lidé, kteří v něm žijí, a ne to, jak vypadá zvenku.

Byla bych šťastná i v té chatrči, kde jsem vyrůstala se svou mámou… jen kdyby se chovala jinak.

Když jsem vešla do kuchyně a uviděla pana Detweilera opřeného o pult, zarazila jsem se a panika mi sevřela žaludek. Obvykle se domů vracel v osmnáct třicet, což mi stačilo na to, abych připravila večeři a schovala se, dokud se nenají.

Jak mi mohlo uniknout, že už přišel domů? Nevzpomínám si, že bych slyšela otevírání vrat.

Měl na sobě pořád svůj volný oblek z práce a popíjel své oblíbené pivo, což byla mimochodem nejluxusnější věc v celé kuchyni. Stálo totiž daleko víc než většina jídla, které kupovali.

Vlasy mu už značně ustupovaly, takže si je všechny česal dopředu a pečlivě je upravoval do špičky na čele přímo nad svýma vodnatě modrýma očima.

Zvedl obočí, když viděl, že jsem se ani nepohnula.

„No, ahoj, Monroe," protáhl a v jeho podání znělo mé jméno oplzle.

Ovládla jsem se, abych na sobě nedala nic znát, a snažila se zachovat klid.

Pomalu jsem zamířila k lednici a předstírala, že mě jeho přítomnost nerozhodila.

„Dobrý den," odpověděla jsem příjemně, ale nelíbil se mi pocit, jak mi jeho pohled přejížděl po kůži. Jako bych byla předmětem touhy, a ne člověkem. Věděla jsem, že jsem hezká.

Vypadala jsem úplně stejně jako moje matka, když byla mladá, ale i pro mě se vzhled stal spíš prokletím. Přitahovala jsem kretény, jejichž jediným cílem bylo mě využívat a zneužívat.

Sáhla jsem do ledničky pro misku s kuřecím masem, které jsem tam předtím dala rozmrazit... když se najednou ocitl za mnou. Tak blízko, že kdybych se pohnula, okamžitě bych do něj narazila.

„Potřebujete něco?" zeptala jsem se a snažila se skrýt přicházející paniku. Když mi položil ruku na bok, zavřela jsem oči a proklela vesmír.

Naklonil se ke mně a jeho dech jsem ucítila na kůži.

„Přemýšlela jsi o tom, viď?" Smrděl chlastem. Po tomhle zápachu jsem neměla nejmenší chuť pivo někdy ochutnat bez ohledu na to, jak drahé a kvalitní prý bylo.

„Já... já nevím, o čem mluvíte, pane." Popadla jsem kuře a snažila se narovnat, v naději, že ustoupí. On se ale jen napřímil, takže se naše těla dotýkala. Snažila jsem se odtáhnout, jenže jeho ruka mi pevně sevřela bok. „Musím dát to kuře na sporák," pronesla jsem příjemným hlasem, jako by mě jeho dotek vůbec neděsil.

„Ty jsi ale provokatérka," tiše se uchechtl. „Miluju, jak si ráda hraješ. O to lepší to bude, až s těmi hrami přestaneme."

Cítila jsem, jak se mi proti zádům tlačí stále tvrdší boule. Kousla jsem se do rtu tak silně, až mi pachuť krve zaplavila ústa.

Třásly se mi ruce a voda se rozlévala v míse do všech stran. I idiot by pochopil, o čem mluví.

„Všimla sis, jak rád sbírám věci?" zeptal se nečekaně. Konečně pustil můj bok a ustoupil.

Rychle jsem se přesunula ke dřezu, postavila tam mísu a šla si pro strouhanku, kterou jsem potřebovala k obalení kuřecích prsou na večeři.

„Všimla jsem si," odpověděla jsem nakonec poté, co ke mně udělal krok, když jsem nereagovala dost rychle.

Jak by to někdo mohl přehlédnout?

Todd totiž sbíral lahve od piva. Na obou stěnách garáže byly na policích úhledně seřazeny různé plechovky a láhve od piva. Bylo jich tam tolik, že

zeď nešlo téměř vidět – nechápu, proč sociálku nikdy nenapadlo, že by mohl mít problém s alkoholem. Todd se tím ale nikdy netrápil. Každý den tam přidal alespoň pět nových.

„Nejraději sbírám panny.“

Zrovna jsem v ruce držela karton vajec, který jsem v ten okamžik šokovaně pustila na zem. Skořápky a žloutky se rozletěly všude kolem. V tu chvíli vešla paní Detweilerová a podezíravě přejížděla pohledem mezi mnou a svým manželem.

„Co se to tady děje?“ zeptala se a její pohled se zastavil na rozbitých vejcích rozházených po celé podlaze. Marie bývala kdysi hezká žena, ale stejně jako její manžel žalostně selhávala ve snaze vypadat stále mladě.

Měla na sobě příliš těsné květované šaty, které připomínaly pohovku z osmdesátých let. Zdůrazňovaly každý fald a na jejím silně nalíčeném obličeji se leskla tenká vrstva potu, pravděpodobně z námahy, kterou musela vynaložit, aby vstala z křesla a vtrhla sem.

Vlasy měla nabarvené na nepřirozeně černou, a ačkoli se snažila je natáčet a udržovat v pěkném stavu, byly řídké a bez života, z čehož byla jistě zklamaná.

Obvykle jsem nevěnovala pozornost vzhledu; věděla jsem lépe než většina lidí, že může být klamný, ale vzhled Todda a Marie Detweilerových byl příliš nápadný, než aby se dal ignorovat.

„To byla jen nehoda, zlato,“ utrousil a šel k ní, aby si ji přitáhl do nechutného polibku, ze kterého se mi chtělo zvracet, protože Marie pravděpodobně netušila, kde všude předtím ta ústa byla.

Bez jediného ohlédnutí odešli z kuchyně a nechali mě tam roztřesenou a zničenou, zatímco jsem uklízela rozbitá vejce a snažila se uvařit večeři. Jestli mě to, co se stalo, ještě nepřesvědčilo, že čekat s odchodem až do narozenin nepřipadá v úvahu, následující noc to udělala.

Ležela jsem v posteli a jako každou noc jsem se převalovala ze strany na stranu. Kvůli démonům, kteří pronásledovali mou mysl, se pro mě spánek stával nedosažitelným. Zoufale jsem po něm toužila, ale stále mi unikal.

Nikdy jsem neprožila noc, kdy bych se mohla uvolnit, kdy by se mi do mysli nevkrádaly vzpomínky na minulost a netrápily mě.

Byly tři hodiny ráno a já se už pomalu smiřovala s tím, že znovu neusnu.

Na chodbě za mými dveřmi se ozvaly lehké kroky.

Zamračila jsem se, protože všichni už dávno spali. Jejich zvyky jsem znala jako ty vlastní. Byl někdo v domě? Někdo, kdo tam nepatřil?

Někdo se zastavil přímo u mých dveří a mně přejel mráz po zádech.

„Haló?“ vyšlo ze mě skoro neslyšně. Cítila jsem se jako blázen, že jsem vůbec promluvila. Vtom se ale klika pootočila. Naštěstí jsem měla zamčeno.

Když jsem vstala z postele a popadla lampičku z nočního stolku, neváhala jsem ji v případě potřeby použít. Připadala jsem si jako postava z hororu.

Perfektní, a teď umřu.

Někdo si venku pohrával se zámkem tak dlouho, až v něm cvaklo. Nastala dlouhá pauza. Bez dechu jsem zírala na dveře a čekala na to, co přijde.

Dveře se se skřípáním otevřely a objevila se chlupatá ruka, kterou jsem okamžitě poznala. Patřila panu Detweilerovi.

Nepřemýšlela jsem, prostě jsem začala křičet. Věděla jsem, že mám jen jednu šanci dostat ho pryč ze svého pokoje.

Musela jsem vzbudit jeho ženu. Jejich ložnice nebyla daleko, stačilo jen ječet dost nahlas. Zabralo to. Sotva jsem začala křičet, dveře se s bouchnutím zavřely a já uslyšela vzdalující se kroky. O chvíli později jsem slyšela, jak se otevřely dveře ložnice Detweilerových a zakrátko se ty moje rozletěly proti zdi. Objevila se v nich rozrušená Marie.

Ztěžka oddechovala a její prsa se vzdouvala v košilce o dvě čísla menší, než potřebovala. Z toho pohledu jsem si chtěla vypálit oči.

Rozhlížela se po pokoji, dokud její pohled nespočinul na mně, jak stojím uprostřed místnosti s lampou přitisknutou k hrudi. Červený ruměnec se jí rozlil po dekoltu až k lícím.

„Co to s tebou kurva je?“

„Někdo se snažil dostat do mého pokoje. Někdo odemkl dveře.“

Neřekla jsem, že to byl její manžel, protože to by mi přineslo ještě větší problémy. Vzápětí později se tam objevil Todd. Předstíral zívnutí a v ruce držel sklenici vody.

„Co se děje?“ zeptal se nenuceně. Naše pohledy se střetly. Pochopil, že vím, kdo se dobýval do mého pokoje. Škodolibě se na mě usmál, jako by mě vyzýval, abych něco řekla, jenže když šlo o něj, jeho žena by mi stejně nevěřila.

„Ta holka tvrdí, že se někdo snažil dostat do jejího pokoje,“ odfrkla si Marie, než se na vteřinu odmlčela a zkoumavě se podívala na svého manžela. „Proč jsi vzhůru?“

Způsob, jakým sevřela rty a jak jí tváře ještě víc zčervenaly, mi prozradil víc než dost. Marie očividně o povaze svého muže něco tušila. Ne že by s tím někdy něco udělala.

„Když jsem si šel pro vodu, uslyšel jsem Monroe křičet, ale jinak byl v celém domě klid.“ V jeho očích se zračilo hrané znepokojení. „Seš si jistá,

že to nebyla noční můra?“

Dlouze jsem na něj upřeně hleděla, než jsem se nadechla.

„Možná to byl jen zlý sen,“ zašeptala jsem nakonec, za což jsem si od Marie vysloužila hlasité odfrknutí.

„Ovládej se, ty spratku. My ostatní potřebujeme spát!“ vyštěkla, pak se otočila a s hlasitým nadáváním zamířila zpět do ložnice. Todd se ani nehnul, jen se mu na rtech rozlil samolibý úsměv.

„Spi dobře, Monroe.“ V jeho očích jsem zahlédla jasný příslib, že se vrátí. A že dokončí to, co začal. Jakmile se dveře zavřely, padla jsem na kolena a vzlykala tak, až se mi otřásalo celé tělo. Nikdy jsem se necítila tak sama.

Zničil všechno. Zbýval mi měsíc do maturity a on mi vzal i poslední naději.

Kdyby se mě Todd zmocnil, zlomil by mě. A nemluvím o svém těle, ale o své duši.

Před očima mi vytanul obraz mé zkroušené a zničené matky.

To nemohla být moje budoucnost. Nemohla…

Musela jsem odejít. Zítra. Neměla jsem jinou možnost.

* * *

Detweilerovi bydleli v malém městečku kousek od Houstonu.

Rozhodla jsem se zamířit do Dallasu, vzdáleného asi čtyři hodiny jízdy. Nikdy předtím jsem tam nebyla, ale cena jízdenky nebyla příliš vysoká a bylo to velké město. Přesně to, co jsem potřebovala, abych mohla zmizet. Detweilerovi by se určitě nepokusili jet tak daleko, když jim do konce státní podpory zbýval už jen měsíc. Vsadila bych se, že ani nikomu neřeknou, že jsem pryč. Budou chtít proplatit poslední šek.

Nepřemýšlela jsem o tom, jakou cenu by pro Todda mělo moje panenství, jen jsem doufala, že až zmizím, najde si jiný cíl a na mě zapomene.

Šla jsem do školy a celý den mě bolelo na srdci. Nepatřila jsem k lidem, kteří by si hledali nejlepší přátele. Pokud nevíte, kdy se budete muset stěhovat, je lepší nemít žádné bližší vztahy. Teď mě ale trochu mrzelo, že jsem víc času nestrávila se známými.

Procházela jsem se povědomými chodbami a přemýšlela, jestli mě víc mrzí, že neodmaturuju, nebo spíš to, že přicházím o svůj sen.

Máma střední nikdy nedokončila. Když jsem byla ještě malá, v těch lepších chvílích někdy mluvila o tom, jak si mě představuje na maturitním pódiu.

Jednou si maturitu dodělám a pak si půjdu pro diplom, slíbila jsem si a pevně věřila, že si svůj sen splním.

Ten den jsem po vyučování zamířila do práce, kterou jsem měla v obchodě s potravinami H.E.B. Makala jsem víc než obvykle, protože to byla moje poslední směna a pak jsem měla v plánu zmizet. Načasování bylo perfektní. Byl výplatní den a já tak měla dostat ještě jeden šek, který jsem si mohla vzít s sebou. Každý cent se počítal.

Po práci jsem si koupila předplacený telefon, protože jsem si s sebou nechtěla brát ten, co mi dali Detweilerovi. Jak je znám, nejspíš by zavolali policii a tvrdili, že jsem ukradla jejich majetek. Bála jsem se, že by mě kvůli němu mohli najít.

Věděla jsem, že nežiji ve špionážním thrilleru... ale jistota je jistota.

Jakmile jsem dorazila domů, sbalila jsem si malou tašku s pár kousky oblečení, svým novým mobilem a našetřenými penězi. Pak jsem si sedla na postel a ruce svírala úzkostí.

Neměla jsem pořádný plán. I když jsem o odjezdu snila, nic jsem si dopředu nenaplánovala. Doufala jsem, že získám středoškolský diplom, abych si mohla najít lepší práci a nemusela žít ve strachu, že mě Detweilerovi najdou.

Stát měl také systém podpory pro děti, které opouštěly pěstounskou péči, a já doufala, že se o něj budu moci opřít.

Ale to zvládnu.

Po večeři jsem poklidila. Marie objednala pizzu, takže s tím nebylo tolik práce jako obvykle. Pak už jsem jen čekala na vhodnou příležitost, abych jim mohla popřát dobrou noc. Musela jsem dnes v noci utéct. Bylo složité trefit ten správný čas – dost pozdě, aby už byli všichni v posteli, ale ne tak pozdě, aby se Todd rozhodl mě znovu navštívit.

Můj odchod byl nakonec snazší, než jsem čekala. Představovala jsem si, jak za mnou Detweilerovi běží, zatímco lezu z okna s taškou přes rameno, v dálce houká siréna a já se schovávám v křoví před policií. Ve skutečnosti jsem prostě vyklouzla z okna a všichni spali dál. Šla jsem hodinu pěšky, než jsem dorazila na autobusové nádraží Greyhound, a nikdo mě nepronásledoval.

Vyčerpaná pokladní ani nemrkla a prodala mi jízdenku do Dallasu. Bylo fajn, že mi po dlouhé době něco vyšlo.

Cesta autobusem trvala dvakrát déle než autem. Bála jsem se, že přejedu svou zastávku, a i když jsem byla hrozně unavená, neodvážila jsem se usnout. Hlavou se mi neustále honily myšlenky na budoucnost.

Zvládnu to?

Vzdálenost mezi mnou a Toddem se s každým kilometrem zvětšovala a mně se hrozně ulevilo. Alespoň jsem si mohla oddechnout, že moje panenství zůstalo v bezpečí.

Když jsme konečně dorazili do Dallasu, ranní slunce právě vykukovalo nad obzorem. I přes zchátralé budovy kolem autobusového nádraží jsem se nemohla ubránit nadšení.

Jsem tady. Dokázala jsem to.

Nikdy jsem v Dallasu nebyla, nikoho jsem tady neznala, ale i tak jsem byla odhodlaná začít nový život.

***

Trvalo asi dvanáct hodin, než ze mě opadlo prvotní nadšení a já se ocitla na lavičce v parku. Přemýšlela jsem, jestli bych na ní dokázala usnout, kdybych to zkusila, a jestli by to byl vůbec dobrý nápad.

Na internetu jsem si našla ubytovnu pro teenagery, takže když jsem vystoupila z autobusu, zavolala jsem si taxi, aby mě tam odvezlo. Když jsem na něj čekala a hledala adresu v telefonu, tak mi někdo ukradl peníze, které jsem měla připravené na zaplacení, a mobil mi vytrhl přímo z ruky.

Samozřejmě, že jsem se za nimi rozeběhla jako šílená. S batohem na zádech, ve kterém jsem měla všechny svoje věci, mi ale parta kluků utekla.

Z peněz, které mi zbyly, jsem si koupila pytlík chipsů na benzínce, která už zažila lepší časy.

Zbytek dne jsem chodila po městě a snažila se najít ubytovnu, ale neodvážila jsem se zeptat na cestu. Bála jsem se, aby na mě někdo nezavolal policii, protože by pojal podezření, že jsem na útěku. Samozřejmě jsem tu ubytovnu nenašla, proto jsem skončila na té lavičce v parku. Byla jsem promrzlá, hladová a nasraná.

A vyčerpaná.

Nespala jsem téměř čtyřicet osm hodin, takže se ukázalo, že usnout prakticky kdekoli není zase tak těžké… protože přesně to jsem udělala.

***

Probudila jsem se s pocitem, že mě někdo sleduje. Přišla noc a park se ponořil do tmavě modrého šera. Stromy a keře se staly jen nejasnými stíny. Pouliční lampy se rozsvítily a vrhaly teplou záři na cestu a nedaleké lavičky.

Světlo tančilo v jemném vánku a na zemi tvořilo dlouhé stíny. Bylo slyšet šustění listí a cvrkání cvrčků. Vykřikla jsem, když jsem si všimla starého prošedivělého muže sedícího vedle mě na lavičce. Vypadal zanedbaně a v očích se mu odráželo něco divokého. Páchl. A když se na mě usmál, bylo vidět jen pár zubů.

„Hej, jen jsem na vás dával pozor. Chtěl jsem, abyste se mohla v klidu vyspat, má paní," řekl s jasně afektovaným britským přízvukem. I když jeho slova zněla přátelsky, instinktivně jsem se od něj odtáhla.

„Neboj se starého Billa. Já na tebe dohlédnu." Chystala jsem se vyskočit z lavičky a utéct... ale na chvíli jsem zaváhala. Bylo na něm něco tak... dobrosrdečného. Samozřejmě, když pominu jeho vzhled a zápach. „Tenhle park je můj, ale můžu se o něj podělit. Ty klidně spi, budu tě hlídat. Postarám se, aby se darebáci drželi dál," pokračoval, i když jsem mlčela. Otevřela jsem ústa, abych jeho nabídku odmítla, ale pak z igelitky vytáhl čistou, zbrusu novou deku s visačkou. Když mi ji nabídl... místo toho, abych něco řekla... zjistila jsem, že pláču. Vzlykala jsem a vzlykala, zatímco on mě bezradně sledoval a cpal mi do rukou deku, jako by mě snad dokázala utišit. Protože jsem pořád nepřestávala plakat, přemožena událostmi posledních několika dní... a jeho laskavostí, nakonec začal zpívat to, co považuji za nejhorší interpretaci písně „Eleanor Rigby", jakou jsem kdy slyšela. Vlastně to byla ta nejhorší verze jakékoli písně, jakou jsem kdy slyšela. Ale zabralo to a já přestala plakat.

„No tak, šššš, káčátko. Spi dál. Starý Bill na tebe dohlédne," řekl uklidňujícím hlasem, když dozpíval píseň – posledních pár slov si rozhodně vymyslel.

Byla jsem chytřejší, vážně, ale byla jsem tak strašně unavená, že jsem mu chtěla uvěřit. Koneckonců, říkal mi „káčátko". Sérioví vrazi nemají pro své oběti roztomilá oslovení, ne?

„Jen pár minut," zamumlala jsem. Přikývl a znovu se pousmál tím svým křivým úsměvem, který mě v tu chvíli uklidnil. Spala jsem neklidně, třásla se strachem a vyčerpáním a snila o lepších časech. Když jsem se probudila, zjistila jsem, že uběhlo víc než pár minut. Prospala jsem zbytek noci.

Bill tam pořád seděl. Hlídal mě a tiše si pro sebe pískal, jako kdyby neprobděl celou noc. Batoh pořád ležel pod mou hlavou, peníze byly pořád uvnitř a alespoň jsem neměla pocit, že by se mě někdo dotýkal.

Sakra, už jsem byla opravdu zoufalá.

„Máš kde přespat, děvče?" zeptal se tiše. Zavrtěla jsem hlavou a kousla se do rtu. Myslela jsem jen na to, že budu muset strávit další noc na téhle

lavičce. „Starý Bill tě vezme na hezké místo. Není tak pěkné jako můj hrad, ale postačí," řekl a hrdě máchl rukou na park, jako by to byl anglický hrad s vodním příkopem a on byl jeho vládce. Sice mi za těch několik hodin dokázal, že mi nechce ublížit, ale následovala jsem ho spíše ze zoufalství. Mohla jsem jen doufat, že není zapletený do obchodu s lidmi nebo něčeho stejně příšerného.

Trochu jsem se uklidnila, když mě zavedl do o něco lepší části města, než po jaké jsem se toulala předchozí den. Celou cestu nezavřel pusu. Svým falešným britským přízvukem mi vyprávěl příběhy o místech, která podle mě nikdy nenavštívil. Než jsem se nadála, stáli jsme před vchodem do něčeho, co vypadalo jako poměrně nová ubytovna.

Na ceduli stálo, že se jedná o azylový dům pro ženy, a ten pohled mě znovu rozplakal.

„Až tam přijdeš, řekni jim, že tě posílá Starý Bill... budou se k tobě chovat jako ke královně," zasmál se a mně se do očí znovu nahrnuly slzy, snad už posté, což ho přimělo o krok ustoupit, pravděpodobně ze strachu, že se znovu rozbrečím. Ještě chvíli jsem váhala, než jsem konečně vyšla po schodech ke dveřím útulku. V půli cesty jsem se zastavila a ohlédla se na Billa. Znovu se na mě usmál tím svým okouzlujícím bezzubým úsměvem.

„Věštím ti skvělou budoucnost, káčátko," zavolal za mnou, když jsem pokračovala v chůzi. Věděla jsem, že na něj nikdy nezapomenu. Možná byl bezdomovec a trochu blázen, ale byl to také jeden z nejlaskavějších lidí, jaké jsem kdy potkala. Hlídal mě, cizí holku, a pomohl mi ve chvíli, kdy jsem to nejvíc potřebovala. Když jsem vešla dovnitř, stále jsem se cítila vyčerpaně, ale zároveň mě zaplavil zvláštní klid.

„Vítejte v Útočišti," zašeptala laskavá žena za recepcí.

Útočiště, skutečně.

Mohla jsem jen doufat.